

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem wniosku o uzasadnienie wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o środkach związanych z poddaniem sprawy próbie na podstawie art. 424 § 3 kpk ograniczono zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz podjętych rozstrzygnięć.

Sąd zważył, co następuje:

Biorąc pod uwagę zgromadzony materiał dowodowy Sąd ustalił, że oskarżony J. K. w dniu 12 lipca 2017 roku około godz. 14:30 w mieszkaniu przy ul. (...) w O., okręgu (...), wyrabiał bez wymaganego wpisu do rejestrów alkohol etylowy a zarówno wina jak i szkodliwość społeczna czynu nie są znaczne.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2017 roku poz. 206) działalność gospodarza polegająca między innymi na wyrobie, alkoholu etylowego jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność w zakresie wyrobu i przetwarzania alkoholu etylowego.

Jest więc bezsporne, że oskarżony J. K. swym zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona zarzuczonego mu występkę określonego w art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2017 roku poz. 206), który polega wyrabianiu bez wymaganego wpisu do rejestru alkoholu etylowego. Przepiępstwo to zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Oskarżony wprawdzie nie prowadzi działalności gospodarczej w zakresie wyrobu alkoholu etylowego nie mniej w judykaturze podkreśla się, że znamiona przestępstwa z art. 12a ust. 1 wyżej wymienionej ustawy wypełnia również wyrabianie alkoholu etylowego na własny użytek – vide: uchwała SN - Izba Karna z dnia 30-11-2004 roku, I KZP 23/04.

Zgodnie z art. 66 § 1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Uznając sprawstwo oskarżonego co do zarzuczonego mu czynu za w pełni dowiedzione Sąd skorzystał z możliwości przewidzianej w treści art. 66 § 1 kk i zgodnie z wnioskiem oskarżyciela publicznego złożonym w trybie art. 336 § 1 kpk, warunkowo umorzył wobec J. K. postępowanie karne na roczny okres próby. Zagrożenie sankcją karną, przewidziane w art. 12a ust. 1 w/w ustawy mieści się w granicach, określonych przez art. 66 § 2 kk, co pozwoliło na uznanie, iż spełniona została formalna przesłanka, która pozwala Sądowi na zastosowanie tej wyjątkowej instytucji prawa karnego, jakim jest warunkowe umorzenie postępowania wobec dotąd niekaranego sprawcy czynu.

W realiach niniejszej sprawy w ocenie Sądu wina i społeczna szkodliwość czynu nie były znaczne.

Zgodnie z art. 115 § 2 kk przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Należy zauważyć, że oskarżony nie wyrządził swym czynem żadnej szkody, rodzaj naruszonych reguł zachowania nie był poważny, a waga naruszonych przez sprawcę obowiązków nie była duża.

Tak, też czyn oskarżonego ocenił oskarżyciel publiczny składając wniosek o warunkowe umorzenie postępowania.

Na podstawie art. 67 § 3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego J. K. świadczenie pieniężne w kwocie dwustu złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Zdaniem Sądu zasadniczą rolą postępowania karnego jest nie tyle karanie sprawców przestępstw, co wychowywanie sprawców tychże przestępstw tak, by nie powrócili oni już na tę drogę i nie popełnili kolejnego przestępstwa. W tym kontekście Sąd uznał, iż w przypadku oskarżonego instytucja warunkowego umorzenia postępowania, połączona z obowiązkiem zapłaty świadczenia pieniężnego będzie wystarczającym środkiem do osiągnięcia tychże celów wychowawczych.

W niniejszej sprawie zabezpieczono dowód rzeczowy – aparatura do destylacji alkoholu – i zgodnie z wnioskiem (co do zasady) Sąd orzekł o jego przepadku na rzecz Skarbu Państwa przez zniszczenie, nakazując jednak tymczasowe dalsze przechowywanie go, aż do pomyślnego upływu okresu próby. Jako podstawę prawną tej decyzji Sąd wskazał art. 45a kk. Przepis ten stanowi podstawę przepadków dowodów rzeczowych w przypadku warunkowego umorzenia postępowania karnego. Nie mniej w ustawie z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2017 roku poz. 206) jest art. 14a który do wyżej wskazanego przepisu jest przepisem szczególnym i to on winien być zastosowany jako podstawa prawna decyzji z punktu II. wyroku.

Na podstawie art. 627 kpk (który ma w tej sprawie zastosowanie poprzez art. 629 kpk) i art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 z późn. zm.) Sąd zasądził od oskarżonego J. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 110 złotych tytułem kosztów postępowania w sprawie, biorąc pod uwagę, że jego sytuacja majątkowa pozwala na poniesienie takich wydatków bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

- (...)

3. (...)

(...)